

Sygn. akt: I C 1712/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2021r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
Protokolant:	St. sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2021 r. w K.

sprawy z powództwa A. P. (1)

przeciwko Skarbowi Państwie - Sądowi Rejonowemu w Giżycku oraz Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Giżycku A. R.

o zapłatę

I. Powództwo oddala;

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. G. wynagrodzenie za reprezentowanie powoda w kwocie 332,10 zł (trzysta trzydzieści dwa złote i dziesięć groszy) w tym kwota 62,10 zł (sześćdziesiąt dwa złote i dziesięć groszy) tytułem należnego podatku VAT;

III. Zasądza od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku na rzecz pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku A. R. kwotę 270,00zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sygn. akt I C 1712/19

UZASADNIENIE

Powód A. P. (1) wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w G. kwoty 1.251,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że żądana przez niego kwota to wysokość podatku VAT od opłaty egzekucyjnej, jaka została pobrana od powoda i jego matki w trakcie egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku M. W.. Powód wskazał, że postanowieniem z dnia 18.07.2017 r. Komornik ustalił listę wierzycieli i wierzytelności po sprzedaży ograniczonego prawa rzeczowego stanowiącego lokal mieszkalny położony w R. przy ul. (...), który stanowił własność powoda i jego matki A. P. (2) w udziale po 1/2 części i pobrał od powoda i jego matki opłatę egzekucyjną w łącznej kwocie 5.442,75 zł oraz podatek VAT w kwocie 1.251,83 zł. W ocenie powoda podatek został pobrany bezzasadnie i powołał się na uchwałę SN z dnia 7.07.2016 r. (sygn. akt III CZP 34/16), w której stwierdzono, że wysokość opłat

o których mowa w art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji jest ściśle określona, a ich górne granice nie mogą być zwiększane, a podatek zawarty jest już w wysokości opłaty. Dalej powód wskazał, że komornik powinien działać w granicach prawa, a wraz z nim za szkodę wyrządzoną jego działaniem, solidarną odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa – właściwy Sąd Rejonowy, pod nadzorem którego prowadzona była egzekucja. Powód wskazał, że pozew skierował przeciwko Skarbowi Państwa, ponieważ komornik M. W. zmarł.

W odpowiedzi na pozew Sąd Rejonowy w Giżycku wniósł o oddalenie powództwa i przyzpozwanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku A. R..

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że roszczenie powoda nie znajduje podstaw prawnych. Wskazał, że przywołane w pozwie postanowienie komornika zostało wydane jeszcze zanim SN podają uchwałę w składzie siedmiu sędziów z dnia 18.07.2017 r., w której przesądził o tym, że komornik nie może podwyższać opłaty egzekucyjnej o podatek VAT. Dopiero wskazane orzeczenie przecięło wieloletni spór interpretacyjny, jaki pojawił się w doktrynie i orzecznictwie w przedmiocie obowiązku podatkowego komorników, przy czym w sprawie egzekucyjnej powoda komornik oparł swoje postanowienie na poglądzie prawnym zaprezentowanym przez Ministerstwo Finansów w biuletynie informacyjnym z dnia 21.09.2015 r. i dokonał wyboru jednego z możliwych, dopuszczalnych prawnie rozwiązań według jego najlepszej wiedzy i dobrej woli, w związku z czym bezprawność jego działania została wyłączona.

Wniosek o przyzpozwanie komornika A. R. pozwany uzasadniał swoim ewentualnym roszczeniem regresowym wobec komornika w przypadku przegrania sporu i wskazał, że A. R. decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 25.02.2019 r. został przeniesiony na stanowisko komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku po M. W..

Postanowieniem z dnia 10.03.2020 r. sąd wezwał do udziału w postępowaniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku A. R. (k. 123).

Komornik Sądowy A. R. wniósł o oddalenie powództwa w całości, podtrzymał twierdzenia pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew i mimo przystąpienia do procesu, podniósł zarzut braku legitymacji materialnej biernej do występowania w sprawie, wskazując, że nie jest on sukcesorem obowiązku naprawienia szkody, która mogła zostać spowodowana przez Komornika M. W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Giżycku M. W. w okresie od dnia 28.04.2014 r. do 22.08.2017 r. prowadził postępowanie egzekucyjne (...) z wniosku wierzyciela Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R. przeciwko dłużnicze A. P. (2).

W trakcie postępowania prowadzono egzekucję z ograniczonego prawa rzeczowego położonego w R. przy ul. (...), wpisanego w rejestrze lokali (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) (dowód: dokumenty w aktach Km 719/14).

Zarządzeniem z dnia 29.08.2014 r. sprawę (...) połączono do wspólnego prowadzenia ze sprawą (...), prowadzoną z wniosku tego samego wierzyciela przeciwko dłużnikowi A. P. (1). Obie sprawy miały być dalej prowadzone pod sygn. (...) (dowód: k. 139 akt (...)).

Nadzór nad postępowaniem egzekucyjnym prowadził Sąd Rejonowy w Giżycku (dowód: dokumenty znajdujące się w aktach I(...)).

W dniu 08.01.2016 r. odbyła się licytacja wspomnianego wyżej ograniczonego prawa rzeczowego, a postanowieniem z dnia 12.01.2016 r. Sąd Rejonowy w Giżycku udzielił nabywcom przybicia własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...)(dowód: protokół z licytacji k. 20 akt (...), postanowienie k. 26 akt (...)).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 27.02.2017 r. Sąd Rejonowy w Giżycku przysądził nabywcom spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...) (dowód: postanowienie k. 167 akt (...)).

Postanowieniem z dnia 18.07.2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Giżycku M. W. ustalił listę wierzycieli po sprzedaży ograniczonego prawa rzeczowego, którego współwłaścicielem byli dłużnicy: powód i jego matka A. P. (2) oraz sporządził plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości, w którym znalazła się opłata egzekucyjna w wysokości 5.442,75 zł oraz podatek VAT od opłaty w kwocie 1251,83 zł. (dowód: postanowienie k. 374 akt (...)).

Postanowieniem z dnia 20.07.2017 r. w sprawie (...) Sąd Rejonowy w Giżycku zatwierdził sporządzony przez komornika plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ul. (...) (dowód: postanowienie k. 230 akt (...)).

Umową cesji z dnia 17.09.2019 r. A. P. (2) przełała na rzecz A. P. (1) wierzytelność w stosunku do Komornika Sądowego M. W. z tytułu nienależnie pobranego podatku VAT, a wynikającego z postanowienia z dnia 18.07.2017 r., ustalającego listę wierzycieli i wierzytelności po sprzedaży ograniczonego prawa rzeczowego stanowiącego lokal mieszkalny położony w R. przy ul. (...) (dowód: umowa cesji k. 9).

Z dniem 10.09.2019 r. kancelarię komorniczą po zmarłym Komorniku Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Giżycku M. W. objął na podstawie decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 25.02.2019 r. Komornik Sądowy A. R. (dowód: pismo k. 121).

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny. Dodatkowo sąd ustalił go w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kętrzynie M. W. Km 719/14 oraz dokumenty znajdujące się w aktach Sądu Rejonowego w G. (...).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazano wyżej, stan faktyczny w sprawie był pomiędzy stronami bezsporny, żadna ze stron nie kwestionowała również zebranych w toku postępowania dokumentów. Również sąd nie znalazł, podstaw, aby kwestionować ich wiarygodność. Bezspornym pomiędzy stronami była również okoliczność, że ewentualną szkodę w mieniu powoda miał wyrządzić zmarły komornik M. W., a przyzowany na wniosek pozwanego Skarbu Państwa - komornik A. R. jest jego zastępcą. Bezsporną była również okoliczność, że kwota, której zapłaty żąda powód, została od niego i jego matki już pobrana przez komornika M. W..

W niniejszym postępowaniu, z uwagi na datę powstania szkody w majątku powoda, do odpowiedzialności komornika zastosowanie ma art. 23 ust. 1 uchylonej z dniem 1.01.2019 r. ustawy z 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, zgodnie z którym komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do legitymacji biernej pozwanych, zauważyć należy, że zgodnie z treści art. 23 ust. 2 cytowanej ustawy, z komornikiem solidarną odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa, w związku z czym nie budzi wątpliwości legitymacja bierna pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku, pod nadzorem którego znajdowała się prowadzona przez komornika M. W. egzekucja.

W ocenie sądu legitymacji biernej w procesie nie posiada natomiast zastępca komornika M. W. – komornik A. R., albowiem zgodnie z treścią art. 23 ust. 2 ustawy zastępca komornika ponosi odpowiedzialność jako komornik jedynie w zakresie czynności, które wykonywał.

W niniejszej sprawie komornik A. R. nie dokonywał żadnej czynności w postępowaniu, którego dotyczy roszczenie powoda. Jak słusznie wskazał SN w wyroku z dnia 30.10.2014 r. (II CSK 60/14) komornik sądowy ma status funkcjonariusza publicznego, ale wykonuje czynności na własny rachunek (art. 3 i 3a u.k.s.e.). SN wskazał również, że nie ma sporu ani w doktrynie, ani w judykaturze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., II CKN 250/99, "Izba Cywilna" 2002, nr 3, s. 59), że zarówno pod rządem art. 769 k.p.c. uchylonego z dniem 27 stycznia 2004 r., jak i w okresie, gdy podstawę odpowiedzialności komornika stanowi wyłącznie art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, odpowiedzialność ta ma zawsze charakter osobisty i odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi nie komornik, który pełni tę funkcję w czasie wytoczenia pozwu, lecz komornik, którego czynności lub zaniechania wyrządziły szkodę.

Przechodząc natomiast do zasadności samego roszczenia zauważyć należy, że jak wskazał SN w uchwale z dnia 13.10.2004 r. (III CZP 54/2001) wspomniany wcześniej art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji nie określa samodzielnie przesłanek odpowiedzialności komornika w sensie warunków powstania obowiązku naprawienia szkody. W tym zakresie będą mieć zastosowanie ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej, wynikające z przepisów kodeksu cywilnego, do których należą: szkoda w znaczeniu uszczerbku w dobrach osoby poszkodowanej; zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą. Tylko łączne zaistnienie tych trzech przesłanek może prowadzić do nałożenia na komornika i Skarb Państwa obowiązku naprawienia szkody.

Zdarzeniem, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy jest zgodnie z treścią art. 23 ustawy niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie komornika. W związku z tym w niniejszym postępowaniu należało rozważyć, czy działanie komornika polegające na powiększeniu opłaty egzekucyjnej o podatek VAT było w niezgodnie z prawem. Fakt powstania szkody w majątku powoda i związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a powstaniem szkody był w sprawie bezsporny.

Niezgodność z prawem musi być rozumiana ściśle, zgodnie z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa, o których mowa w art. 87 – 94 Konstytucji RP. Niezgodne z prawem będzie zatem działanie sprzeczne z przepisem Konstytucji RP, ustawy, ratyfikowanej umowy międzynarodowej, rozporządzenia, aktem prawa miejscowego czy przepisem powszechnie obowiązującego aktu prawa europejskiego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2014 r., VI ACa 1178/13).

W związku z tym do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej komornika dochodzi wówczas, gdy zostanie udowodniona bezprawność w zachowaniu komornika, przejawiającą się w sprzeczności z prawem podjętego przez niego w ramach egzekucji działania lub zaniechania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., II CSK 544/14). Omawiana reguła odpowiedzialności stanowi zaostrzenie odpowiedzialności w porównaniu z zasadą winy, zasadą ryzyka, zasadą słuszności czy zasadą gwarancyjną. Dla jej powstania wystarczające jest wykazanie obiektywnie negatywnego działania lub zaniechania komornika, które to stwierdzenie musi być bezwarunkowe.

W tym miejscu zauważyć należy, że pozwany w odpowiedzi na pozew słusznie powołał się na wyrok SN z dnia 9.09.2015 r. (IV CSK 659/14) zgodnie z którym działanie komornika zgodne z dominującym kierunkiem wykładni przepisu regulującego postępowanie egzekucyjne lub - w razie sprzeczności poglądów prawnych - po wyborze jednego z nich nie jest bezprawne w rozumieniu art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, albowiem z sytuacją powyższą mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Problem z naliczaniem przez komorników podatku VAT od opłat egzekucyjnych pojawił się w związku z wydaniem przez Ministra Finansów w dniu 9 czerwca 2015 r. na podstawie art. 14a § 1 i art. 14e § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa interpretacji ogólnej w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, w której diametralnie zmieniono stanowisko przyjęte w interpretacji ogólnej wydanej w dniu 30 lipca 2004 r. W interpretacji ogólnej z 2004r. Minister Finansów uznał, że komornicy sądowi są objęci wyłączeniem podmiotowym przewidzianym w art. 15

ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, natomiast w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r. Minister Finansów, powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej opowiedział się za poglądem przeciwnym. Uznał, że wykonywane przez komorników czynności egzekucyjne stanowią świadczenie usług za wynagrodzeniem, podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na zasadach ogólnych i nie ma do nich zastosowania wyłączenie, o którym mowa w art. 15 ust. 6 ustawy o VAT.

Stanowisko zawarte w interpretacji ogólnej z dnia 9 czerwca 2015 r., powielone w interpretacjach indywidualnych wydawanych przez organy skarbowe, wywołało rozbieżne oceny w orzecznictwie administracyjno-sądowym. Zapadły zarówno rozstrzygnięcia akceptujące stanowisko Ministra Finansów (np. wyroki WSA w Gdańsku z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I SA.Gd 330/16, czy WSA w Kielcach z dnia 30 czerwca 2016 r. I SA/Ke (...)), jak też podważające jego zasadność (por. wyroki WSA w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2016 r., I SA/Po 309/16 i WSA w Łodzi z dnia 6 lipca 2016 r., I SA/ŁD 338/16). Ostatecznie NSA w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 6.03.2017 r. (I (...) 8/16). przesądził, że komornicy sądowi są podatnikami podatku od towarów i usług w zakresie prowadzonej działalności egzekucyjnej, nie wskazał jednak, w jaki sposób podatek VAT powinien być naliczany przez komorników. Tymczasem jak wskazywano już w orzecznictwie sądów powszechnych, czym innym jest uznanie przez właściwe organy administracyjne, iż komornicy są podatnikami podatku VAT, zaś czym innym rozstrzygnięcie kwestii doliczania owej daniny do pobieranych przez komorników opłat egzekucyjnych, do czego właściwe są już sądy powszechne i Sąd Najwyższy, a w orzecznictwie tych ostatnich i doktrynie poglądy były rozbieżne, co w ostateczności doprowadziło do przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego w omawianym zakresie.

Powód jako argument przemawiający za słusznością swojego żądania powołał uchwałę składu trzech Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2016 r., (III CZP 34/16), w której uznano, że komornik sądowy określając wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego, nie może podwyższyć opłaty egzekucyjnej, ustalonej na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji o stawkę podatku od towarów i usług. Ponieważ zacytowana uchwała zapadła w składzie trzyosobowym, nie mogła mieć ona mocy zasady prawnej, a po jej wydaniu sądy nadal miały szereg wątpliwości co do sposobu obliczania podatku VAT przez komorników.

W ostateczności, w celu usunięcia wskazanych rozbieżności, SN postanowieniem z dnia 14 września 2016 r. (III CZP 55/16) przekazał powiększonemu składowi (...) następujące zagadnienie prawne: „Czy opłata egzekucyjna ustalona przez komornika sądowego na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e. winna być powiększona o należność z tytułu podatku od towarów i usług, czy też zawiera w sobie kwotę podatku VAT?“, wskazując, że uchwała z dnia 7 lipca 2016 r. nie usuwa wszystkich wątpliwości - można bowiem przedstawić również argumenty przemawiające na rzecz przeciwnego stanowiska. W uzasadnieniu wyjaśniono, że po raz pierwszy działalność egzekucyjna komorników została uznana za podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r., która, zgodnie z treścią art. 87 Konstytucji nie jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa. Dodatkowo interpretacji tej nie towarzyszyła nowelizacja ustaw o komornikach sądowych i egzekucji oraz o podatku od towarów i usług, która uzasadniałaby zmianę wcześniejszego stanowiska w kwestii opodatkowania, w związku z czym można twierdzić, że opłaty egzekucyjne określone w art. 43-60 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. nie obejmowały i nie obejmują podatku VAT, czyli stanowią należność netto. W takim wypadku możliwe jest podwyższenie należności o podatek VAT naliczany metodą " od stu" (tj. przy przyjęciu kwot pobranych opłat egzekucyjnych jako podstawy opodatkowania) i w konsekwencji można bronić poglądu, że opłata egzekucyjna, o której mowa w art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji powinna być powiększona o kwotę tego podatku. Przemawiałaby za tym przede wszystkim zasada neutralności podatku od towarów i usług, zgodnie z którą podatek ten nie powinien obciążać podatników uczestniczących w obrocie towarami i usługami, którzy nie są ich ostatecznymi odbiorcami, ciężarem podatku powinien być natomiast obciążony ostateczny ich beneficjent, będący ostatnim ogniwem tego obrotu. Skład przekazujący zagadnienie sprecyzował, że jego wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione w uchwale z dnia 7 lipca 2016 r., III CZP 34/16, wiążą się z dokonaniem zmiany ustabilizowanej przez ponad 10 lat pozycji prawopodatkowej komorników wyłącznie w wyniku odmiennej wykładni niezmiennych przepisów ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz ustawy o podatku od towarów i usług, dokonanej w interpretacji ogólnej Ministra Finansów. Taki stan przemawia za pogłębioną analizą problemu.

W efekcie przekazania omawianego zagadnienia prawnego powiększonemu składowi Sądu Najwyższemu, w dniu 27.07.2017 r. została podjęta uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego (III CZP 97/16), która jednoznacznie przesądziła kwestie braku możliwości doliczenia podatku VAT do pobieranych opłat egzekucyjnych, a tym samym przerwania ciężaru tej daniny na dłużników.

Jak wskazano wyżej, do czasu wydania tej uchwały, zagadnienie sposobu liczenia podatku VAT od opłat egzekucyjnych było sporne a przez wiele lat dominowała praktyka doliczania podatku ponad opłatę. Treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 14 września 2016 r. tj. przekazanie zagadnienia prawnego powiększonemu składowi, jednoznacznie, świadczy o tym, że kwestia ta pomimo uchwały z dnia 7 lipca 2016 r. nie była dostatecznie wyjaśniona i w dalszym ciągu generowała problemy interpretacyjne w orzecznictwie sądów powszechnych i praktyce komorniczej.

W związku z powyższym, w ocenie sądu nie można przypisać komornikowi M. W. działania niezgodnego z prawem, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy

o komornikach sądowych i egzekucji, albowiem nie można mu przypisać naruszenia prawa w sytuacji sprzeczności poglądów prawnych w zakresie sposobu naliczania podatku VAT i wyboru jednego z nich jeszcze przed zapadnięciem uchwały SN z dnia 27.07.2017 r., tj. jeszcze przed ostatecznym usunięciem wątpliwości w tym zakresie.

Pamiętać należy, że przypisanie komornikowi odpowiedzialności odszkodowawczej musi zostać poprzedzone bezwarunkowym stwierdzeniem owej bezprawności, zaś w omawianej sprawie wystąpiła zmiana wykładni tych samych przepisów. Ponadto uchwała składu siedmiu sędziów ma działanie prospektywne, tj. działające od dnia jej powzięcia, a postanowienie komornika, którego dotyczy pozew, zapadło przed podjęciem przedmiotowej uchwały.

Ponieważ solidarna odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa ma swoje źródło w ewentualnej odpowiedzialności komornika, również i pozwany Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Giżycku, który sprawował nadzór na egzekucją prowadzoną przez komornika M. W., nie może ponosić odpowiedzialności wobec powoda.

W związku z powyższym powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach pełnomocnika z urzędu sąd orzekł na podstawie § 8 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu tj. przyznał pełnomocnikowi 150% stawki podstawowej, która powiększył o należny podatek VAT.

Sąd zgodnie z wnioskiem pełnomocnika komornika A. R., zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku na rzecz komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Giżycku A. R. kwotę 270,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, albowiem to pozwany Skarb Państwa, mimo braku legitymacji biernej komornika, zażądał jego przypozywania w procesie.